סמ"ר שרעבי גיל

5209030

בן יעל וחיים

נולד ב- ה' בתשרי תשל"ז 29.9.1976

התגייס לצה"ל ב- 27.7.1995

שרת בפלוגת הקשר

נפל ב- כ"ח בשבט תשנ"ז 4.2.1997

באסון המסוקים.

Scanned with CamScanner

שרעבי גיל,

בן יעל וחיים. נולד ביום ה' בתשרי תשל"ז (29.9.1976) בעיר רחובות, למשפחה המושרשת בעיר מזה שבעים שנה. גיל התחנך על ערכי אהבת העם והארץ, מסורת ושמירת מצוות. הוא החל את לימודיו בבית-הספר היסודי "הלל-תורה" שבעיר שיקגו, בארצות הברית. כאשר חזר ארצה המשיך ללמוד בבית-הספר היסודי "נועם" לבנים ברחובות. בצעירותו השתייך לארגון "עזרא" ובהגיעו לכיתה ו' היה לחבר בתנועת הנוער "בני עקיבא". את לימודיו התיכוניים המשיך גיל ב"ישיבת הדרום" ברחובות, אך הביע רצון עז ללמוד בפנימייה צבאית. מבוקשו ניתן לו והוא עבר לפנימייה הצבאית שעל יד ישיבת "אור עציון" במרכז שפירא, שם למד בכיתות ט'-י'. לאחר מכן חזר ללמוד ב"ישיבת הדרום" וסיים את לימודיו התיכוניים בהצלחה. לפני שירותו הצבאי גמר אומר בנפשו להתחזק רוחנית באהבת התורה והמולדת ושם פעמיו ליישוב עלי שבשומרון, שם למד במכינה הקדם-צבאית התורנית, "ישיבת בני דוד". גיל היה איש אשכולות, בעל תחומי עניין רבים ומגוונים. הוא אהב ספרות ושירה, לימד את עצמו לנגן בגיטרה והרבה להאזין למוסיקה. הוא נהנה מהעיסוק בספורט ושיחק כדורסל וכדורגל. אך מעל הכול אהב גיל אופנועים: את האופנוע הראשון רכש בגיל 16, וכחובב טיולים מושבע ניצל כל הזדמנות לטייל בארץ, כשהוא רכוב על אופנועו ומלווה בחבריו. בכל מעשיו היתה לגיל עוצמה פנימית והיכולת לדבקות במטרה, תמיד תוך כדי חיוך ומאור פנים, כפי שהגדיר אותו אחד ממחנכיו: "חיבוק אחד גדול לכל אחד, גיל עם החיוך והאהבה האדירה לכולם". גילי היה עמוד התווך של החבר'ה, הדבק המלכד בין חבריו. אהב שלום, ותמיד דאג שכל אחד מהיקרים לו ירגיש הכי טוב שאפשר. בשלהי יולי 1995 גויס גיל לשירות סדיר. הוא שובץ בחטיבת "גולני", סיים מסלול חי"ר ושירת בדרום לבנון, שם עסקה יחידתו בלוחמה בארגוני הטרור. גיל הצטיין כלוחם, גילה נחישות ומוטיבציה וזכה לשבחי מפקדיו אשר המליצו על צאתו לקורס קצינים, אותו אמור היה להתחיל באפריל 1997.

בערב של יום כ"ח בשבט תשנ"ז (4.2.1997) אירע אסון המסוקים, כששני מסוקי יסעור התנגשו מעל מושב שאר ישוב. שבעים ושלושה הלוחמים, שעשו דרכם לפעילות מבצעית בלבנון, נהרגו, וביניהם גיל. בן עשרים היה גיל בנופלו. הוא הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין ברחובות. גיל הותיר אחריו הורים, שלושה אחים – אמיר, ירון ועדיאל ואחות – רחל. לאחר מותו הועלה לדרגת סמל ראשון. משפחתו של גיל ייסדה עמותה להנצחת זכרו אשר תורמת לקהילה בתחום החינוך. במסגרת העמותה הוקמה קרן המחלקת מלגות לתלמידים המצטיינים בתרומתם לקהילה ולחברה, מכל בתי-הספר העל-יסודיים בעיר, מהחינוך החילוני והממלכתי-דתי כאחד. בהנצחה זו באה לידי ביטוי אהבת ישראל ואחדות ישראל אשר אפיינה את גיל והיתה נר לרגליו. העמותה יזמה גם הקמת ארון קודש והכנסת ספר תורה על שמו של גילי לבית כנסת. אנשי הקהילה ברחובות, חברים, מכרים בארץ ובחו"ל וקרובי משפחה יזמו הקמת בית כנסת ומרכז קהילתי תורני בעיר רחובות בשם "אור לגיל". סכום האותיות של שם המקום בגימטריה הוא 5 והוא מסמל את שבעים ושלושה הנופלים באסון המסוקים.

המדינה בוכה
73 חיילים נהרגו
באסון נורא

מסוקים התנגשו וההפוצצו באוויר

"האסון הגדול ביותר בתולדות צה"ל"

כל החיילים והטייסים נהרגו ■ המסוקים היו בדרכם למוצב בלבנון, ובשריחפו מעל שאר־ישוב, פגע חרטומו של אחד מהם בזנבו של השני ■ הם התפוצצו בזה אחר זה וצללו אל הקרקע ■ מסוק אחד נפל לתוך בית ריק, השני בשדה פתוח

19:06, רגע האסון הנורא

הטיסה אמורה היתה להתבצע בתחילת השבוע אולם נדחתה בגלל מזג־האוויר הסוער. גם ביום שלישי לפנות ערב היו עדיין השמים מעוננים וגשם ירד לפרקים. אבל הראות היתה טובה ואפשר היה לטוס ללא חשש. היסעור יכול לשאת בבטנו יותר מ־50 נוסעים ואנשי צוות, אולם בכל אחד מהיסעורים שהמריאו ממחניים לא היו יותר מ־38 אנשים, כולל ארבעה אנשי צוות. בריוק כפי שקובעות פקודות הבטיחות של חיל־האוויר.

מרגע ההמראה, טסים המסוקים סמוכים זה לזה, כדי שהטייסים יוכלו להבחין במסוק הטס בשכנות. זו אינה מה שמכונה "טיסת מבנה", הנהוגה ברוך־כלל במיבצעים, אלא צורת טיסה שנוערה לשמור על המטוסים מפני התנגשות בתנאי חשיכה או ראות לקויה.

כל מסוק הממריא צפונה, לכיוון לבנון, צריך לקבל אישור נחיתה לפני מעבר הגבול. כשמגיע האישור, פונה כל אחד מהמסוקים לנתיב הנפרד שנבחר עבורו כדי שיגיע בביטחון מקסימאלי ליעדו.

שני מסוקי היסעור היו בדרכם לאחד ממוצבי צה"ל בלבנון, עמוסים לוחמים מיחידה מובחרת. בכל אחד מהם היו 37 חיילים, מהם 33 לוחמים וארבעה אנשי צוות אוויר.

מזג האוויר היה קשה כבר בהמראה, והלך והחמיר ככל שהתקרבו המסוקים צפונה. בקרבת שאר־ישוב נתקלו המסוקים ברוחות עזות, בערפל, בגשם שוטף, בשלג.

השעה היתה 19:06. מסיבה שעדיין לא ברורה התקרב אחד המסוקים למשנהו, חרטום פגע בזנב. אחד המסוקים התפוצץ באוויר

מיד, השני ניסה לבצע נחיתת אונס, המשיך לטוס עוד כמאה מטרים – ואז התפוצץ, והתרסק וצלל לקרקע.

"פתאום ראיתי מהחלון מסוק טס בגובה נמוך מעל הבית שלי, ואחרי שניה היה כדור אש גדול", סיפרה תושבת שאר־ישוב. אחרי כמה שניות היא שמעה את הפיצוץ השני, ואחר כך עוד פיצוצים רבים.

בשני המסוקים, שהובילו לוחמים חמושים, היתה תחמושת רבה, אשר הגבירה מאוד את עוצמת הפיצוצים. גם מיכלי הדלק המלאים של שני המסוקים החמירו את עוצמת האש והתופת.

אחד המסוקים נפל לבית המשמש ברובו כלול בצימר לאורחים. למרבה המזל הוא היה ריק באותה עת. המסוק השני התרסק בשדה פתוח במאתי חישוב, לא רחוק משערי קיבוץ דפנה.

שני מסוקי היסעור היו כבר באוויר, כאשר נמסר לטייסים כי האישור לחצות את קו הגבול ללבנון מתעכב. המסוק הראשון במבנה היה יסעור 2000 – דגם שעבר השבחה בארץ, ולמעשה נבנה מחדש. הטייסים היו אנשי צבא קבע. המסוק השני, מאחוריו, היה יסעור מן הדגם הישן יותר, מוטס על־ידי אנשי מילואים של הטייסת. בתוך דקות הם אמורים היו לחצות את קו הגבול ולהתפצל, כל אחד לעבר המינחת שלו. טיסה של חמש־עשר דקות עד לנחיתה, פריקת החיילים והציוד, העמסת החיילים היוצאים – והמראה הביתה. המגמה היא לשהות מינימום זמן בשטח העוין של אזור הביטחון.

אוטובוסים מעופפים. זהו המשימה, השיגרתית למדי, המוטלת בתקופה האחרונה על טייסי היסעורים נקבע הטמילואים.

האסון - שלב אחר שלב

1. השעה 19:00. שני מסוקי היסעור ממריאים משדה מחניים, לאחר שהחיילים תירגלו עליה וירידה.

2. השעה 19:06. המסוקים קרובים לגבול. הראשון כבר בלי אורות, השני עומד לכבותם. הם מבקשים אישור מהבקרה לחצות את הגבול.

3. שני המסוקים מתבקשים להמתין בשטח ישראל, אולי משום שהמנחתים טרם הוכנו. במצב זה הם אמורים לחוג באוויר ולחכות לאישור לעבור לתחום לבנון. ההמתנה אורכת בדרך כלל זמן קצר.

4. השעה 19:07. המסוקים היו בגובה של כ־100 מטרים, מעל המושב שאר־ישוב וקיבוץ דפנה. בעת שהמסוק הראשון מסתובב, פוגע בו הרוטור הראשי של המסוק השני. ההערכה היא כי טעות של אחד הטייסים, אולי בשל מגבלות המכשירים לראיית לילה, היא שגרמה למפגש הקטלני.

5. המסוק הפוגע מאבד את הרוטור שלו, צולל מייד מטה ומתרסק ליובל של נחל דן.

6. המסוק הראשון נכנס לסחרור. הטייס מנסה לייצבו, אך אחרי שלוש או ארבע שניות הוא צולל לעבר בית הארחה ומטע בשאר־ישוב.

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

■ מפקד כוחות ההצלה: "הבאנו 25 אמבולנסים,

כוח אדיר, אבל לא היה את מי להציל" ■

למקום הוזנקו מיד כוחות חילוץ ופינוי מכל איזור הגליל, שכ־ בישים רבים בו נחסמו לתנועה. צה"ל הכריז כוננות מלאה בגיזרה, בשטח הוצב חדר פיקוד מיוחד, וממנו ניהלו את המצב אלוף פיקוד הצפון עמירם לוין ומפקד העוצבה תא"ל יום טוב סמיה. לשטח הגיע גם הרמטכ"ל אמנון ליפקין־שחק. מעל מקום האסון נורו פצצות תאורה, שבחסותן פעלו הרופאים, אנשי הרבנות הצבאית וחיילי היחידה לסילוק פצצות.

בעת שהחלו כוחות ההצלה לרכז את גופות החיילים, חיפשו עשרות רופאים וחובשים אחרי ניצולים. "הבאנו לכאן 25 אמבולנסים, כוח אדיר", סיפר מפקד כוחות הרפואה, "אבל לא יכולנו לעשות כלום, לא היה את מי להציל באסון הזה".

בתי החולים בכל האיזור נערכים לקליטת

הנפגעים. כוחות צה"ל הזורמים למקום מקימים מיד חדר פיקוד מיוחד. וגם בית חולים נייד לטפל בפצועים. מהר מאד התברר שאיש לא נפצע. כולם נהרגו בו במקום.

עשרות ניידות משטרה ממרחב הגליל, אמ־ בולנסים וכבאיות דוהרים לאיזור התרסקות המסוקים. כבישים באיזור נסגרים, כדי לאפשר תנועת הכבי הצלה.

כשהם מגיעים למקום הם רואים לזוועתם גופות בוערות בשטח, קרעי מסוקים, בתים הרר סים.

חבלני המשטרה מגיעים למקום. הם מתחי־

לים לסייע לכוחות צה"ל בפירוק הרימונים שעל אפודי המגן, הצמודים לגופות החיילים.

האיזור כולו מואר כבאור יום באמצעות פצ צות תאורה. כוחות הביטחון אוסרים על התש בים לצאת מהבתים עד לסיום החילוץ ולאי תור חומרי הנפץ.

Scanned with CamScanner

לכל איש

אבקסים שי, סגן, 22, מכמורת ■ אדלר איתי, סמל, 19, רעננה ■ אזולאי אמ"ל, סמ"ר, 20, אשקלון ■ אייזן גיל, סגן, 21, נס ציונה ■ אלהייב בשיר חוסיין, רס"ר, 30, בית זרזיר ■ אלהייב כמאל, רס"ר, 26, בית זרזיר ■ אלחר אבנר, סמ"ר, 20, אשדות יעקב איחוד ■ אלפר עידן, סמ"ר, 20, בת"ים ■ אפנר אברהם, סמ"ר, 21, קרית־טבעון ■ ארזי שגיא, רס"ל, 22, כפר יונה ■ ארמן רן, סמ"ר, 20, רעננה ■ בבאין אלון, סגן, 21, גבעת זאב ■ ביבס פול, רס"ר, 26, אשדוד ■ בללטי רפי, סמ"ר, 20, מגדל העמק ■ בן חיים ניר, סמ"ר, 20, קיבוץ יפעת ■ בן־שם קובי, סגן, 20, רמת השרון ■ ברקוביץ שגיא, סגן, 21, אלפי מנשה ■ גולדברג תומר, סמל, 19, מושב דישון ■ גוטליב מיכה, סמ"ר, 20, רמת־אביב ■ גולן אביב, סמ"ר, 23, בית יוסף ■ גונן אביב, סמ"ר, 20, פתח־תקווה ■ גידרון אביעד, סמל, 19, קרית־מוצקין ■ גלזר תמיר, רס"ל, 24, חולון ■ דהן אסף, סמ"ר, 19, ירושלים ■ הופמן אלג'נדר, סמל, 19, משגב־עם ■ זהבי דני, סמל, 19, חיפה ■ חשוני ישראל, רס"ן, 34, תל-אביב ■ חלפון דוגן, רס"ן, 35, טבריה ■ כהן דותן, סגן, 21, חדרה ■ כהן ירמי, רס"ן, 23, ראש העין ■ כיתאין תום, סמ"ר, 20, נווה שלום ■ כץ מיכאל, סמ"ר, 20, מצפה נטופה ■ לוי אבישי, סרן, 27, תל־אביב ■ לוי שילה, סמ"ר, 21, קרני שומרון ■ לישינסקי נדב, 20, סמ"ר, שדה אברהם ■ לניר דביר, סגן, 21, מולדת ■ לנציצקי אילן, סמ"ר, 20, חיפה ■ מועלם משה, סא"ל, 31, באר־שבע ■ מולטו גדעון, סמל, 21, לוד ■ מושל גלעד, סמ"ר, 20, תל־אביב ■ מייזלס גל, רס"ל, 24, קרית־אתא ■ מיכאלוב ולדיסלב, סמל, 22, תל־אביב ■ מיזקר עידן, סמל, 20, קיבוץ ניר יצחק ■ מישיקר גלעד, סמ"ר, 20, ירושלים ■ מלניק ודים, סרן, 34, צפת ■ מלמד יעקב, סמל, 20, פתח־תקווה ■ ממן איתן, באר שבע ■ סבן משה, סמל, 19, הוד השרון ■ סיבוני אסף, סמ"ר, 20, קיבוץ ניר־עם ■ עדן ישיש, רס"ן, 44, רמת־השרון ■ עמדי יהונתן, סמל, 21, מעלה אדומים ■ עציוני נועם, סמל, 20, מגדים ■ פוזור גדעון, סמ"ר, 22, תל־אביב ■ ביזואתי שלמה, רב"ט, 19, טבריה ■ פלדמן מנחם, סמל, 20, חיפה ■ פסחוב ויטלי, סמל, 19, עכו ■ פרנס הרן, סמ"ר, 20, הרצליה ■ פרץ ערן חי, סגן, 21, דגניה א' ■ צופיוף ירון, סמל, 20, תל-אביב ■ קזאמל באדי, סמל, 19, בית ג'אן ■ קידר תומר, סמל, 21, קיבוץ נגבה ■ קסוס שחר, סמ"ר, 20, אלפי מנשה ■ רדינסקי ויטאלי, סרן, 33, אור עקיבא ■ רוטנברג אסף, סמ"ר, 20, תל־אביב ■ רוזנברג שחר, סמל, 19, נס ציונה ■ שובל צפריר, סמ"ר, 22, קיבוץ ברעם ■ שטרק ארז, סגן, 21, קרית־אתא ■ שי איתמר, סמ"ר, 20, ירושלים ■ שליט עומר, סמ"ר, 19, ירושלים ■ שלפובסקי יפתח, סמל, 20, הוד השרון ■ שרוני צפריר, רס"ל, 22, נתניה ■ שריבמן ניר, סגן, 20, כפר-סבא ■ שרעבי גיל, סמ"ר, 20, רחובות

יש שם

Scanned with CamScanner

כמו פרח

המעמיק שורשיו

פרסת רשת

ללכוד

האמת

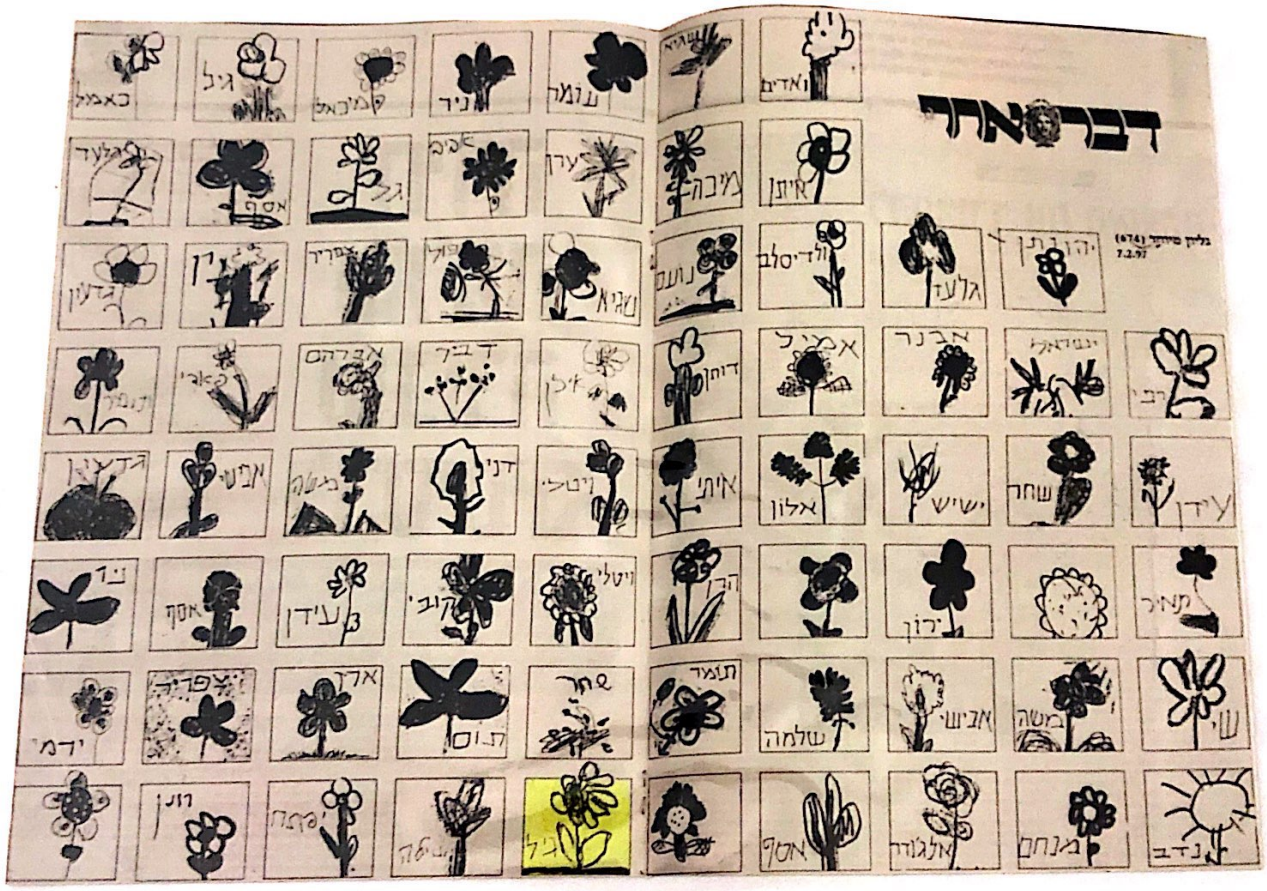

כמו פרח

אולי זעקת

נקטפו חייך

אולי גם פרחים

בדומיה

זועקים?

Scanned with CamScanner

מדינה באבל

Scanned with CamScanner

הבנים שלא ישובו עוד

אנחנו יודעים כל כך הרבה על החיים שלא יחיו לחם. אנחנו יודעים על הצי־לום שלא יצטלמו, עומדים על הר נ־רית עם מורה־דרך מבני השבט, שיעורם ארוך וזיפים בני שבוע על פניהם.

אמנו יודעים על הארוחות המשפח־תיות שלא יגיעו אלוחן בימי שישי. אנחנו יודעים על חופעם שבה לא יגידו

"אני אוהב אותך", במהירות נבוכה כל כך, עד שאי־אפשר להבין אף מילה. אנחנו יודעים איך הם לא יישבעו שי־בואו לחתונות של עצמם בטריקו, ויום לפני יישברו וילבשו עניבה. אנחנו יוד־עים איך הם לא יילכו להופעה של אר־צי בצמת ולא ידליקו נרות. אנחנו יוד־עים איך הם לא יתלו פוסטר של "אינדיאנה ג'ונס" בדירה הראשונה שלא ישכרו. אנחנו יודעים איך הם לא יגלו מחדש את אלתרמן, את "הבלש

המזמר", את הביטלס.

אנחנו יודעים איך הם לא יישבו בש־בת על הדשא, יסתכלו על הילדים שלא יהיו להם וישאלו אותם בתקווה אם הם לא עייפים כבר. אנחנו יודעים איך הם לא יספרו על הפעם ההיא, שבה המסוק השני עבר מילימטר מהם, אבל בסוף לא פגע.

אנחנו יודעים כל כך הרבה על החי־ים שלא יהיו להם, מפני שאלה החיים שלנו. האבל של הימים האחרונים אינו

לאומי, הוא פרטי. הוא נמצא בדברים הקטנים. בטון הדיבור, במהירות הנ־היגה, בהליכה השקטה של הורים לחדר השני, כדי לצפות בילדיהם הישנים. אף אחד לא אמר אתמול "הכל בסדר", כששאלו מה שלומו. אף אחד לא הצליח לנתק את עצמו, לס־גור טלוויזיה, לשים קסטה במקום השירים העצובים ברדיו. אף אחד לא חשב שהעיקר שזו לא המשפחה שלו. כי זו כן המשפחה שלו.

Scanned with CamScanner

פלוגת הקשר

ב אוקטובר 1995 הצטלמו חברי צוות מפלוגת הקשר (פלחי"ק) של גולני, תמונה קבוצתית בשער פטמה, לפני הכניסה ללבנון. המצלמה קלטה את סמל יותם ענבר מניף את הנשק. אחרי כמה ימים עלו שני ננמ"שים של גולני על מטען של 20 ק"ג. שישה חיילים נהרגו, בהם יותם עבר ויאיר ברק. המשפחה של יותם ענבר ז"ל שלחה את התמונה למייקל, מ"פ הפלחי"ק, והיא תלויה כיום במשרדו.

כמה ימים לפני אכזון היסעורים הצטלם צוות אחר של הפלחי"ק. שוב תצלום קבוצתי, שוב עם חשק מנוף. הפעם נהרגו שישה חיילים: סגן אלון בביאן, סמ"ר איתמר שי, סמ"ר גיל שריבי, סמ"ר יונתן עמדי, סמל אבישי גידרון ורב"ט שלומי פיזואתי.

היום קשה מאוד לשכנע מישהו מחיילי הפלחי"ק להצטלם תצלום קבוצתי. וראי שלא עם נשק.

גולני זו החטיבה היחידה שהפלחי"ק שלה נבנס ללבנון. עד לפני שנתיים, גם זה לא קרה. היה זה אחד מהיעדים שהציב לעצמו מייקל המ"פ, והוא אינו מצטער. על כך גם לאחר שני האירועים הקשים. אולם השירות המבצעי בלבנון גבה את קורבנותיו. אם עד אותו אסון באוקטובר 1995 לא היו לפלוגה הרוגים, הרי שהיום, כנה וחצי אחרי, מניינם שמונה.

"קשה להאמין. שישה חיילים נהרגו דווקא לפלחי"ק", אומר רב"ט רותם שמיל, חייל בפלוגה. "גדוד רגיל של גולני 'רגיל' לשכול. הרוגים יש כל הזמן. אבל בפלוגת הקשרז"

בארה"ב, כל אחת זוכר היכן היה בזמן שרצחו את הנשיא ג'ון קנדי. אין ספק שכל אחד מחיילי הפלוגה יזכור היכן היה בערב שבו התרסקו שני מסוקי היסעור. "ביום שלישי ב־19:00 חיכינו בבופור לנחיתת המסוק. ב־19:05 ראינו שהמסוק לא נחת. אמרו לנו שהוא לא הצליח להתרומם. חזרנו למוצב, אמרו לנו שנתרכז בחדר האוכל, ושם הודיעו לנו מה קרה", מספר סמל לירן מרשקה.

אבי מלכא וצחי מושוביץ היו במפקדה העורפית של גולני, עם הסמ"פ וקצין הניהול. "הנהג של המ"פ נסע להביא את החיילים למסוק וחיכה לקחת את הלוחמים שחזרו מהמוצב. הוא ראה את המסוק מתפוצץ והודיע לקצין הניהול. אחרי שבידרו עם האג"ם את הפרטים, ריכזו אותנו במועדון והודיעו לנו".

רב"ט רותם שמיל היה בחוליית ההגחתה של המסוק: "אני חושב שגם אנחנו ראינו את המסוק מתפוצץ. אז זה נראה לנו כמו פלאש לבן, היום אני מבין שזה כנראה היה המסוק".

"הגעתי למקום האסון ב־8:10", מספר מפקד פלוגת הקשר של גולני, סרן מייקל רבינו. "ראיתי את המסוק של דלעת שהתרסק לתוך הבית. אחרי כמה דקות ראיתי את המסוק של הבופור שלקח את החיילים שלי. רק לפנות בוקר ראיתי את החיילים שלי. זיהיתי את שני הברקים של הפלחי"ק על החפצים שלהם. זה היה הדבר שהיה הכי חשוב לי, לפני ההלוויות, לראות את החיילים שלי, בפעם האחרונה לפני שקוברים אותם".

על האירוע הוא היה בין הראשונים לדעת: "הייתי בבסיס. בצהריים התאספו פה כל החיילים לקראת הנסיעה למנחת. הנהג שלנו, שהסיע אותם, חיכה במנחת כדי לקחת את הצוות שיוצא מלבנון. שלוש דקות אחרי ההמראה, הוא התקשר לקצין הניהול שלנו ואמר שהורידו מסוק. עשינו אחד ועוד אחד, וחבנו מה קרה. ידענו שיש תמיד שני מסוקים, ושאין ניצולים בטקרה של התרסקות".

הידיעה הקצרה הזו היתה תחילתם של ארבעה ימים קשים ואינטנסיביים מאוד. לאחר הלוחה המחיש של ווהני הטפות באו הבקרים של הלוויות וביקורי המשפחות: "כל יום חיו שתי לוויות. חילקתי את הפלוגה לשניים, וכל קבוצה נסעה להלוויה אחרת.

"ביום רביעי נסעתי לבקר את המשפחה של סגן אלון בביאן. אלון היה חדש אצלנו בפלוגה, רק חצי שנה, אבל הוא היה שותף לרצון שלי להפוך את הפלוגה למבצעית. הדוגמה האישית והיוזמי שלו הין מדהימים.

"ביקרתי את המשפחה של סמ"ר יונתן עמדי שתמיד היה מחייך ולקח הכל ברוח טובה. משם המשכתי לבית של משפחתו של סמ"ר איתמר שי. כשהייתי מגיע לבקר את הצוות בלבנון, הוא תמיד היה מחכה לקבל את פניי. הוא תמיד היה דואג לצוות שלו בהכל, קראתי לו תמיד 'הסמל המינהלתי'".

"ב־4 בבוקר הגעתי חזרה לבסיס. ב־6 יצאתי לבית הלוויות בתל־אביב, להלוויה של יונתן עמדי. אחרי ההלוויה הייתי בבית של איתמר, בשבישרון שיוקו אותו. משם הגעתי למשפחה של סמ"ר גיל שריבי, גיל היה אמור לצאת לקורס

קצינים שבוע לפני האסון, אבל החלטנו שהוא ייצא לקורס רק אחרי שהוא יגמור את הקו. הוא תמיד היה שקט, אבל בישחשב שמה שהוא מאמין בו הוא נכון, הוא יעמוד על שלו. מירושלים יצאתי ב־12 בלילה. לאחר שבדקתי שהפלוגה מוסמה ליום שישי, וכל אחד יודע לאיזו הלוויה הוא הולך, נסעתי הביתה.

"הייתי בירושלים בהלוויה של איתמר ש', ומשם נסעתי למשפחה של שלומי פיזואתי. שלומי היה הליצן של הצוות, אבל כשהוא עשה משהו, הוא עשה אותו ברצינות. הוא הלך עם מטול, וכל הזמן נדנד לי מתי הוא יקבל את המטולון. הוא קיבל אותו שבוע לפני אסון המסוקים. לפני שנסע הביתה, לפני העלייה שוב ללבנון, הוא הגיע לפה. שאלתי אותו, מה אתה עושה כאן? הוא אמר שהוא בא לקחת את המטולון, כי הוא פחד שמישהו ייקח לו אותו. ביום שלישי הוא עלה עם המטולון בפעם הראשונה ללבנון.

"משם נסעתי לביתו של אבישי גידרון. אבא שלו אמר לי שהוא יודע שהדבר שאבישי היה הכי גאה עם, זה השירות בפלוגה. בערב הגעתי בפעם הראשונה למשפחה שלי. דיברתי עם בני בן ה־5, הוא הסביר לי שהמסוקים לא שמרו על מדחק, עשו תאונה ונפלו. המשפחה שלי חיה את הפלוגה. אשתי מכירה את הפלוגה ואבא שלי מתקשר אל החיילים לשמוע מה שלומם. אחרי האסון, כשדיברתי עם הסגן שלי, שהיה בבופור, הוא לקח את הטלפון, כדי לשמוע אותם ולבקש מהם להיות חזקים".

Scanned with CamScanner

10 שצולמו:
5 נהרגו

מאת איציק סבן

לפני שלושה שבועות, בפעם האחרונה שהיו במוצב הבופור, הצטלמו כמה מחיילי צוות אלון של פלוגת הקשר בגולני בתמונה משותפת. שניה לפני שיצאו לפעילות מבצעית החליט אחד מהבחי הצוות להנציח את הפריו בתמונה, שלאחר מכן יתברר שתהיה המזכרת האחרונה מהם.

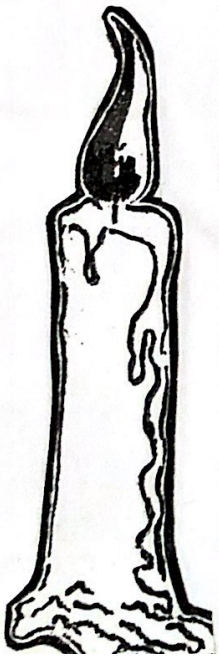

חמישה מתוך עשרת החיילים המצולמים נספו באסון המסוקים: איתמר שי ז"ל, אבישי גדרון ז"ל, שלומי פיזואטי ז"ל, גיל שרעבי ז"ל, ויונתן עמדי ז"ל.

זו היתה הפעם האחרונה שהוא מישה היו במוצב. ביום שלישי הם היו אמורים לחזור במסוק למוצב הבופור. מפקדם של החמישה, סגן אלון בביאן ז"ל, (שאינו מצולם בתמונה), נהרג גם הוא באסון המסוקים.

חיילי "צוות אלון" התגייסו לצבא לפני שנה וחורשיים. הם התחילו את השירות בצוות ביחד עוד מהטירונות. מדובר בצוות מגובש שזכה להערכה רבה ביחידה. חיילי הצוות זקפו לזכותם פעילות בדרום לבנון שזכתה תמיד לשבחים מכל הגורמים.

בעוד שלושה שבועות היו אמורים להיות מלבנון. שאר חברי הצוות נשארו בתעסוקה וממשיכים את הפעילות השותפת בלבנון.

"אדם עם משמעת גבוהה"

ההורים ידעו

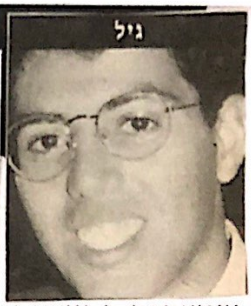

עוד לפני שהגיעו המודיעים מטעם קצין העיר רחובות, בשעה 2 בלילה לבית משפחת שרעבי, כבר פתח להם האח הבכור אמיר את השער. האח הבין, כש־שמע את החדשות, כי הם עתידים להגיע.

גיל היה השלישי מבין חמשת בניהם של חיים שרעבי, מפקח במשרד החינוך ואשתו יעל, מורה. הוא למד בבית הספר היסודי „נועם בנים" ברחובות ולאחר מכן בישיבת הדרום. בתחילת התיכון עבר לפנימיה הצבאית אור עציון, אך בתחילת כיתה י"א החליט לחזור לישיבה ברחובות. גיל התגייס באוגוסט 1995.

אחיו המליץ שיתגייס לגולני – ובעק־בותיו התגייסו כל חבריו לחטיבה.

גיל נקבר אמש ברחובות. **עתי"ם**

גיל שרעבי ז"ל

גיל שרעבי ז"ל עם הוריו חיים ויעל

"גיל התחיל לדבר לאחרונה על רצונו ללמוד באוניברסיטה אחרי השיחרור"

Scanned with CamScanner

"נהג לחייך כל הזמן"

שלם הוא חברו הטוב של גיל שרעבי ז"ל.

עכשיו אצטרך לחזור לבסיס לבד,

בלי גיל", סיפר

"אי־אפשר לתאר את מה שעבר לי בראש. הייתי במתח עצום. מצד אחד, החיים שלי ניצלו ומצד שני, הייתי פסי־מי, בגלל החבר שלי, גיל שרעבי, שטס

באחד המסוקים", סיפר בהתרגשות ביום רביעי לחם גולני מרחובות, דקל שלם.

שלם, שניצל, ושרעבי שנהרג באסון המסוקים היו חברים טובים. הם למדו יחד בבית־ספר יסודי ובישיבת הדרום ושירתו בפלוגה אחת בגולני. כמו שרעבי, גם

שלם היה אמור להיכנס ללבנון. למזלו, הוא יצא ברגע האחרון לחופשת קצרה ביום שלישי, ותייו ניצלו.

שלם: "זה לא רק לאבד חבר, זה כמו לאבד אח. עם יד על הלב אני אומר, חבל שלא הייתי שם במקומו. לפני כחודש

ניצל שרעבי לאחר שחבר'ה שלו עלו על מטען בלבנון. אחד מחבריו נהרג והשני נפצע".

על משפחת שרעבי, סיפר שלם: "זו משפחה מיוחדת. גיל היה קשור מאוד לכל שפחתו. יש לו שני אחים אחרי צבא, אה

בבית"א, אבל הוא היה קשור מאוד לאח החתן הקטנה. הקשר שלי עם המשפחה יתחזק ואנסה למלא את החלל שגיל הר תיר. כל פעם יצאנו הזדנו מהבסיס יחד, עכשיו אצטרך להתרגל לעשות את זה לבד".

Scanned with CamScanner

"לגיל היה תמיד חיוך על השפתיים, אני מקווה שלפחות הוא מת עם חיוך"

אמר אחיו של סמל גיל שרעבי, חייל גולני מרחובות, שנספה באסון המסוקים ביום שלישי

שעות אחדות לפני שסמל גיל שרעבי בן ה־20 מרחובות נהרג בתאונת המסוקים בליל יום שלישי, הוא נפגש עם קרוב משפחתו, שוד שרעבי, שמשרת ביחידת חי"ר. מהרגעבו נמסרה להוריו של שרעבי ההודעה הקשה על כך שבנם שהה באחד משני המסוקים שהתרסקו, והוא איננו בין החיים, הגיעו לביתם עשרות חברים ובני משפחה, שניסו לעודד ולנחם את הוריו ואחיו. גיל שרעבי היה הבן השלישי מבין חמישה ילדים שנולדו להוריו, חיים, מפקח מיינגך הדתי באזור, ויעל, מורה. שרעבי למד בישיבת הדרום ברחובות, וכאשר סיים את כיתה י"ב הוא למד במשך שנה במכינה הצבאית שבישיבת עלי בשומרון. עם סיום לימודיו הוא התגייס לחטיבת גולני באוגוסט 1995, ושם הוא שירת בפלוגת הקשר.

מרגע שנודע דבר האסון התקשו בני המשפחה לעכל את הבשורה המרה. בין המבקרים הרבים שהגיעו לנחם את בני המשפחה, היה גם ראש עיריית רחובות, יעקב סנדלר, וכן הגיעו למקום חיילים רבים, חבריו של שרעבי, שהגיעו לבושים במדים לבית המשפחה. שבוע לפני שנהרג היה גיל בחופשה בביתו.

אחיו של גיל, עדיאל: "לגיל היה כל הזמן חיוך על השפתיים. אני מקווה שהוא מת עם חיוך. הוא היה בן אדם שאם היית מדבר אתו שעה אחת, היית נדלק עליו. הוא היה מישהו מיוחד. עכשיו אנחנו מרגישים חור בלב. אני חושב על החיוך שלו". על הנסיבות בהן נודע לבני המשפחה על האסון, סיפר עדיאל: "בשעה 20:00 היו חששות, אבל אחד החברים שלנו הרגיע אותנו. ב־02:00 אחי העיר אותי, ואמר שגיל נהרג. בבית הזה היו כל הזמן רק צחוקים, ומאז אתמול אני שומע רק אנשים בוכים".

ניר שרעבי, קרוב משפחה של גיל: "הוא היה אדם עם משמעת גבוהה, לא קיטר

Scanned with CamScanner

סמל גיל שרעבי ז"ל (מימין) וחבריו ליחידה

"אף פעם לא קיטר ועשה הכל באהבה"

ועשה הכל באהבה. רק ביום ראשון עוד הסתובבנו ברחובות. הוא היה בחור זהב".

מרדכי שרעבי, קרוב משפחה של גיל: "אי־אפשר לתאר מה עובר כאן. רק במוצאי־שבת גיל ביקר אצלי, חייך, שאל מה נשמע. תמיד לחץ יד, תמיד היה נעים הליכות, תמיד מחייך. אף פעם לא ראיתי אותו מתע־צבן. האסון שקרה הוא אסון לאומי, לא רק אצל מי שהמכה הזו נכנסה אליו הביתה". עוד סיפר מרדכי כי בני המשפחה מתקשים לעכל את גודל האסון: "אמו של גיל מדחיקה את הידיעה, ולא מקבלת את דבר מו־תו. זה קשה". עוד סיפר מרדכי כי גיל פגש את שחר, בנו, שעות אחדות לפני התאונה, בבסיס שבו משרת שחר: "הם התחבקו ושחר אמר לגיל: 'שמור על עצמך'". כעבור שעות אחדות, לאחר שנפרדו, נהרג גיל עם 72 חיי־לים נוספים.

Scanned with CamScanner

רס"ל גיל שרעבי ז"ל

חייך כל הזמן

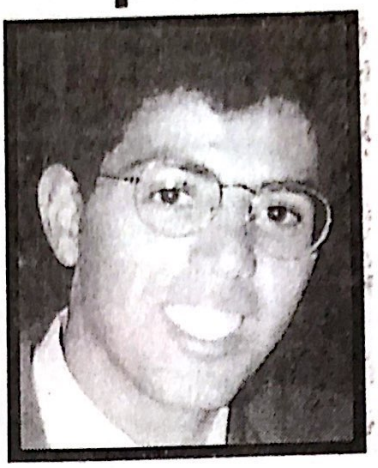

אלפים ליוו אמש את סמל גיל שרעבי ז"ל למנוחת עולמים, בהלווייה טעונת רגשות בבית העלמין ברחובות.

שרעבי, בן רחובות, למד לפני גיוסו לצה"ל בישיבת הדרום ברחובות ובישיבת מכינה צבאית "עילי" שבשומרון. באוגוסט 95' התגייס לצה"ל ושירת ביחידה מובחרת של גולני.

בשבוע שעבר היה בבית. ביום ראשון חזר לבסיס ושלשום אמור היה לטוס לדרנם לבנון. אחיו הבכור, אמיר: "עכשיו אנחנו עוד לא מתמודדים עם זה. אנחנו רגילים שהוא עוזב אותנו לשלושה שבועות. רק בעוד ארבעה שבועות נתחיל להבין. גיל, כשמו כן הוא, היה תמיד שמח. נהג לחייך כל הזמן. מעולם לא ראית אותו זועף".

סגן מפקד החטיבה בה שירת גיל, סיפר אתמול שגיל היה בדרכו למוצב, "למשימה שרק מעטים עוסקים בה". ח"כ שמעון שטרית הפציר בפני קהל האלפים להמשיך ולשמור על צוואת הנופלים, למען בטחונה של המדינה.

גיל שרעבי השאיר אחריו הורים, ארבעה אחים ואחות.

מאת
איציק סבן

הכנסת

יושב ראש הכנסת
סגני יושב ראש הכנסת
חברי הכנסת ועובדי הכנסת

מרכינים ראש

בנפול שבעים ושלושה מטובי בנינו

שנספו בהגנה על בטחון המדינה
ושולחים תנחומים למשפחות

משרד החינוך התרבות והספורט

שר החינוך התרבות והספורט, סגן חשר, המנהל הכללי, מנהלי המחלקות, הנהלת המשרד ועובדי המשרד מצטרפים יחד עם כל בית-ישראל את נפילתם של חבנים היקרים שנספו באסון המסוקים ובתוכם בניהם של משפחת עובדי מערכת החינוך

סגן	**שי אבקסיס** ז"ל	סמ"ר	**אסף דהאן** ז"ל
סמ"ר	**אבנר אלתר** ז"ל	סגן	**ערן חי בדש** ז"ל
סגן	**אלון בבאי** ז"ל	סמ"ר	**שילה לוי** ז"ל
סמ"ר	**רפאל בללטי** ז"ל	סמ"ר	**גלעד משיקר** ז"ל
רס"ל	**תמיר גלזר** ז"ל	סמ"ר	**גיל שרעבי** ז"ל

המקום ינחם אתכם עם שאר אבלי ציון ולא תוסיפו לדאבת עוד.

ממשלת ישראל

אבלה

על מותם של ע"ג לוחמי צה"ל

אשר נפלו באסון התרסקות המסוקים מעל שאר-ישוב,
בדרכם לפעילות מבצעית בדרום לבנון

הממשלה משתתפת בצערן ואבלן הכבד מנשוא של
המשפחות השכולות ובאבלם של מפקדיהם וחבריהם של
הנופלים, ושל צה"ל כולו, ומביעה את תנחומיה למשפחות השכולות

Scanned with CamScanner

גיל

אתמול בשעת ערב נדמו חייך .
קשה לקלוט ולהבין שאתה אינך עוד. הלב אינו מוכן לקבל זאת.
היית בדרכך לבנון... למוצב לחבריך, לחייליך.
למשימה שמעטים עוסקים למען רבים כל - כך, משימת "הגנה וביטחון ליישובי הצפון".
אתה גיל - מפקד אחוד ונערץ על חייליך, אתה אינך עוד.
היית מסוג המפקדים הלוחמים שלא מדברים יותר מידי.
היית מאילו שאת מנהיגותם מעבירים בדוגמא אישית ובעשייה.
תמיד עשית... תמיד השקעת ונתת.
המקצועיות... הרצינות... השקט שבך נתנו תמיד לחיילים ולמפקדים את ההרגשה שיש על מי לסמוך... שיש אחרי מי ועם מי ללכת.
אתה לא הסתפקת בפיקוד על כיתת לוחמים... רצית יותר, כדי להוביל בדרכך עוד לוחמים של גולני.
ביקשת לצאת לקורס קצינים. לא הספקת למלא משאלה זו, כי נגדעו חייך באיבם. שמחת החיים שבך, האופטימיות והחיוך נעלמו ואינם.
גיל,
נזכור אותך תמיד בשקט ובצניעות , בצחוק ובחיוך . ואת משפחתך - את אימך יעל , את אביך חיים ואת אחיך ואחותך - נאמץ לליבנו כי אתנו היא .
אבל כבד ירד על עם ישראל .
בכל בית מבכים אותך עכשיו עלם חמודות , עולם ומלואו .
עולם של חלומות משאלות ותקוות , עולם שעצר מלכת .
אך אנו הלוחמים והמפקדים נמשיך בדרכם של אלו אשר ציוו את החיים , נמשיך בחוזק היושר ובאמונה בצדקת דרכנו .
ולא נרפה בעשייה ובמשימה .
היה שלום חבר ולוחם .
היה שלום אחי לוחם של גולני .

צפריר בן-זאב סא"ל
סמח"ט גולני

Scanned with CamScanner

מאדם אתה ואל אדם תשוב

מוֹת בַּמִּלְחָמָה מַתְחִיל
בִּירִידָה בַּמַּדְרֵגוֹת
שֶׁל אָדָם אֶחָד,
צָעִיר.

מוֹת בַּמִּלְחָמָה מַתְחִיל
בִּסְגִירַת דֶּלֶת בְּרַכָּה,
מוֹת בַּמִּלְחָמָה מַתְחִיל
בִּפְתִיחַת הַחַלּוֹן לְרֹאשׁ.

לָכֵן אַל תִּבְכּוּ לַהוֹלֵךְ,
בְּכוּ לַיּוֹרֵד בְּמַדְרֵגוֹת בֵּיתוֹ,
בְּכוּ לַשָּׂם אֶת מַפְתְּחוֹ
לְתוֹךְ כִּיסוֹ הָאַחֲרוֹן.
בְּכוּ לַתַּצְלוּם הַזּוֹכֵר בְּמִקוֹמֵנוּ,
בְּכוּ לַנְּיָר הַזּוֹכֵר,
בְּכוּ לַדְּמָעוֹת שֶׁאֵינָן זוֹכְרוֹת.

וּבְאָבִיב הַזֶּה
מִי יָקוּם וְיֹאמַר לָעָפָר:
מֵאָדָם אַתָּה וְאֶל אָדָם תָּשׁוּב.

יהודה עמיחי

Scanned with CamScanner

פקודת יום
מטעם
ר"ל אמנון ליפקין-שחק
ראש חמטה חכללי

מפקדי צה"ל וחיילים,

צבא חהגנח לישראל, מרכין חיום דגליו, מצדיע בכאב למיטב בניו שנפלו אתמול בדרכם למשימות ביטחון בדרום לבנון, להגנת תושבי הצפון.

אסון בקנה מידה חסר תקדים פקד את צה"ל ומדינת ישראל, ולבנו עם המשפחות חשכולות, המבכות אובדן חיים צעירים, אובדן יקיריהן.

צה"ל נמצא במלחמה מתמדת, מתמשכת, לחגן על מדינת ישראל בגבולה הצפוני ובכל מקום אחר, ומשימה זו גובה מעת לעת, לעתים קרובות מדי, קורבנות בתקריות, במשימות ביטחון שוטף ובתאונות.

כל קורבן יקר לנו, כל קורבן הוא עולם ומלואו של כאב. בשעה קשה זו, שעה שמדינת ישראל מבכה את בניה, נתחזק ונתנחם באמונה בכוחו של צה"ל להתגבר על האסון, בהכרה שצה"ל חזק ונבון ללמוד את הלקחים, בידיעה שאין לנו דרך אחרת ללכת בה במלוא העוז, התבונה והתנופה - זו הדרך להגנה על ביטחון מדינת ישראל ועוצמתה.

צה"ל מאמץ אל לבו את המשפחות השכולות, מבקש לחבק ולנחם ומחזק את ידיהן.

אמנון ליפקין שחק, ר"ל
ראש המטה הכללי
כ"ח בשבט חתשנ"ז (5 בפבר' 97)

Scanned with CamScanner

שרעבי גיל זייל

Scanned with CamScanner

על הקבר של חבן
אם שכולה מר תקונן:
הוי אלי, עזור נא לי,
בן יקר זה שמור נא לי.
הוי אלי, מה רע לי ...

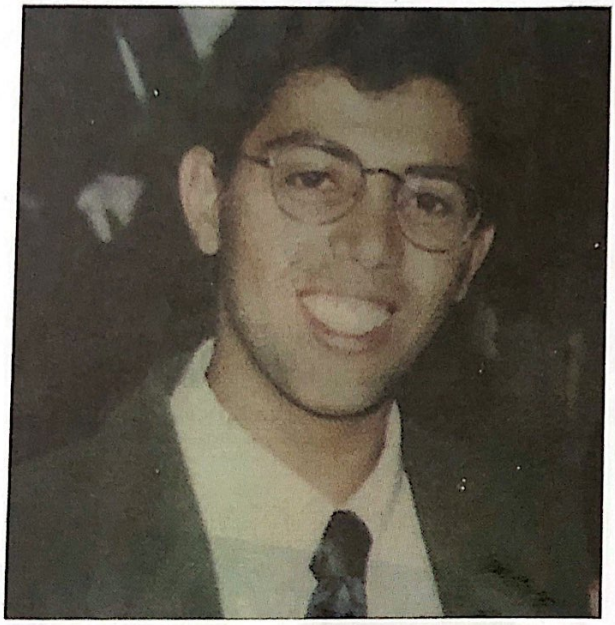

נגדע הפרח, תם חלום,
את בני גידלתי עם הלום.
בן עיברים, בן דת ועם,
לחם למען כל העם.
הוי אלי מה רע לי ...

Scanned with CamScanner

"תורה ועבודה" – צמד מילים המבטא את ההדרכה לאורח חיים של קיום תורה ומצוות, יחד עם מימוש פעולות מעשיות, לבנין האומה והארץ. ב78 שנותיה, נושאת בני עקיבא את דגל "תורה ועבודה" כתנועה מגשימה, המחנכת מאות אלפי חברים לחיי תורה ושמירת מצוות, ולנכונות להירתם ולתרום בכל מעשה ציוני ומשימה לאומית נדרשת. בני עקיבא הפכה לחברה המקרינה מרוחה על העם והארץ כולה. חברי התנועה ובוגריה, העמיקו לימודם בתורה והקימו ישיבות הרבה, השתלבו במשימת ישוב הארץ ובמשימות הביטחון בכל מרחב ארצנו. חברי בני-עקיבא פעלו ופועלים בחינוך, בקליטת העלייה ובמשימות חברתיות בכל מקום בו הם נדרשים לכך. מרוחו של ר' עקיבא, מתוך מסירות נפש ואהבה לכלל ישראל, תנועת בני-עקיבא הניתה ותהיה כוח מוביל לגאולה שלמה.

"ישיבת הדרום" ברחובות בו למד גיל ז"ל

ישיבת הדרום היא ישיבה תיכונית השוכנת ברחובות. הישיבה הוקמה בשנת 1947 על ידי הרב צבי יהודה מלצר, בנו של הרב איסר זלמן מלצר, ראש ישיבת עץ חיים לשעבר. בין השאר לימדו בה הרבנים אליעזר שך, יהודה עמיטל ומרדכי ברויאר. בין בוגרי העבר הידועים נמנה הרב אליהו בקשי דורון, הראשון לציון והרב הראשי לישראל לשעבר. כיום הישיבה היא ישיבה תיכונית בה לומדים מקצועות חול לצד מקצועות קודש. הישיבה משתייכת לזרם הציונות הדתית, ומחנכת את תלמידיה לאהבת התורה, עם ישראל וארץ ישראל. הישיבה כיום מסונפת להסתדרות הרבנים דאמריקה. בישיבה לומדים כיום (התשס"ח) למעלה מ-600 תלמידים ובראשה עומד הרב ראובן פרינס. מנהל הישיבה הוא הרב ראובן דוד.

Scanned with CamScanner